

Egbert Dommering: de fragmenten

De Gevangene deel I, p. 7 eerste regels:

Van de vroege ochtend, mijn gezicht nog naar de muur gekeerd en eer ik had gezien, boven de overgordijnen van het raam, welke tint het de streep daglicht had, wist ik wat voor weer het was. De eerste straatgeluiden hadden het mij verteld, al naar zij mij bereikten. (...) En misschien was aan die geluiden zelf een snellere en krachtigere emanatie vooruitgegaan, die, door mijn slaap heen gedrongen, er een sneeuw voorspellende droefheid verspreidde, of een bepaald, bij tijden optredend klein personage zoveel zangen ter ere van de zon liet aanheffen dat het voor mij, die nog slapend begon te glimlachen, met dichte oogleden die zich er op voorbereidde te worden verblind, ten slotte een oorverdovende reveille met muziek werd.

Idem p. 125-126:

Bij de diverse soorten slaap, alweer als in de muziek, was het de vergroting of verkleining van het interval die de schoonheid schiep. Ik genoot ervan, maar had anderzijds in die slaap, hoe kort ook, vrij wat gemist van het geroep waarin het rondtrekken van de ambachten van het voedsel van Parijs waarneembaar voor ons wordt gemaakt. Vandaar dat ik meestal (...) mijn best deed bijtijds wakker te worden om niets van dat geroep te missen. Behalve mijn genoeg om te weten dat het naar Albertines gading was, en om op straat te zijn terwijl ik in bed bleef liggen, hoorde ik er een soort symbool in van de atmosfeer van de buitenwereld, van het gevaarlijke, drukke leven waarin ik haar uitsluitend onder mijn hoede, onder voortzetting, buitenshuis, van haar opsluiting, liet rondgaan, en waaruit ik haar op het door mij gewenste tijdstip weghaalde om haar weer bij mij te laten terugkeren.

Vandaar dat ik Albertine met de grootste oprechtheid van de wereld kon zeggen: “Het bevalt mij omdat ik weet dat U ervan houdt: *‘À la barque, les huitres, à la barque’* - ‘O, oesters! Daar had ik zo’n zin in!’ Gelukkig vergat Albertine, half wispelturigheid, half gedweeheid, al vlug waar zij naar had verlangd; en voordat ik de tijd kreeg om haar te zeggen dat ze bij restaurant Prunier betere kon krijgen, wilde ze achtereenvolgens alles hebben wat zij de visvrouw hoorde uitventen: *‘À la crevette, à la bonne crevette, j’ai de la raie toute en vie.- Merlans à frire, à frire.- (...) À la moule fraîche et bonne, à la moule.’* (...) ‘Ach, mosselen!’ zei Alberine, ‘ik zou zo graag mosselen eten.’ - ‘Liefje!’ Dat was goed in Balbec, hier is het trouwens niet veel zaaks, denk alstublieft aan wat Cottard over mosselen tegen U heeft gezegd.’ Maar mijn commentaar viel heel slecht uit doordat de volgende groentevrouw iets aankondigde dat Cottard nog strenger verbood: *‘À la romaine, à la romaine! On ne la vend pas on la promène.’*

Idem. p. 129:

Albertine: ‘Waar ik van houd bij die straatvensters is dat iets wat je hoort als een rapsodie, aan tafel van aard verandert en zich tot mijn verhemelte richt. Wat ijs eten betreft – want ik hoop maar dat u niets anders voor me bestelt dan ijs gemaakt in die ouderwetse vormen van alle denkbare architectuur-, telkens als ik ervan neem, tempels, kerken, obeliskken, rotsen, is het of in een schilderachtige topografie zie die ik eerst bekijk en waarvan ik de bouwsels van framboos of van vanille daarna omzet in de koelte van mijn keel.’